

[Statsministeren]

det skal være til rådighed for alle og enhver, som virkelig har lyst til at skaffe sig det ved at gå på de mange offentlige kontorer, som vi her kan betjene os af.

Hr. Ivar Nørgaard rejste et enkelt politisk spørgsmål. Nu vil jeg ikke i min svartale gå ind i alle de politiske ræsonnementer, som har været fremført her fra talerstolen, blot nogle få for en ordens skyld. Hr. Ivar Nørgaard siger: nu må vi virkelig afgøre med os selv, om det er bagateller, det her, eller det er betydningsfuldt. Her har hr. Ivar Nørgaard ikke rigtig fået fat i essensen. For pakken er da betydningsfuld; den betyder meget for etableringen af det frie indre marked, bedre miljøbestemmelser osv., men det, vi er uenige med socialdemokratiet om, er bagateller i forhold til den samlede pakke. Det er sådan, det skal forstås.

Må jeg blot sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg godt forstår, at fru Lilli Gyldenkilde gør sig stor anstrengelse for at fremhæve, at et ja eller nej ved folkeafstemningen ikke er et ja eller nej til EF-medlemskabet. Det forstår jeg godt. Så kan vi alle sammen diskutere, om et nej trækker konsekvenser efter sig. Men jeg synes, det var så uhyre interessant, at fru Lilli Gyldenkilde så nødig ville have, at nogen gik hen og stemte ud fra synspunktet: er jeg tilhænger eller er jeg modstander af EF? Der må vel ligge den vurdering bag, at hvis folk stemte efter det kriterium, så ville det nok være helt umuligt at få et nej-flertal frem, og det er en vurdering, jeg er enig i.

Så sagde fru Lilli Gyldenkilde, at hvis Danmark skal ud af EF, vil det kræve store forberedelser. Det forstår jeg godt. Jeg forstod også, at det imidlertid er SFs mål, og det synes jeg da er rigtigt at vi får fastslået. Der er jo så megen forvirring i denne tid; der må da være noget her i verden, vi kan stole på, og skulle vi så ikke vælge i hvert fald den ting, at SF står fast på, at målet er, at Danmark skal ud af EF?

Men jeg tror altså, at et nej ville blive indledningen til den proces, og det mener fru Lilli Gyldenkilde også, for fru Lilli Gyldenkilde udtalte her fra talerstolen i dag, at nej skal bruges til at rejse krav om at få foretaget en undersøgelse og forberedelse, som kan føre Danmark ud af EF. Der slap sandelig katten omsider ud af sækken. Altså: et nej vil efter SFs opfattelse ganske ligesom efter

vores opfattelse være et signal både hjemme og ude om, at Danmark er på vej ud af EF.

Så sagde fru Lilli Gyldenkilde også, at folketinget jo har sagt nej til EF-forhandlingsresultatet med et flertal. Det er sandt; jeg tror, vi alle husker stemmetallene. Men jeg synes, jeg bør gøre opmærksom på, at medens der var et nej, da folketinget stemte den 21. januar, ved vi i dette øjeblik, at ikke desto mindre vil et flertal af folketingets medlemmer gå ud i oplysningsarbejdet og anbefale at stemme ja. Den 21. januar stemte 80 medlemmer af tinget nej og 75 ja til forhandlingsresultatet, men allerede i dag, efter så kort tids forløb, kan vi konstatere, at der er 78 folketingsmedlemmer, som vil anbefale vælgerne at stemme ja, og et mindretal, nemlig 77, som står fast på nej. Hvad kan det ikke blive til, inden vi er fremme ved datoen i slutningen af næste måned, hvor befolkningen skal afgøre det?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg bed mærke i, at statsministeren brugte udtrykket, at nu skal vi ikke blive ved med at pindehugges i det her spørgsmål om folkeafstemning. Jeg vil gerne gøre statsministeren opmærksom på, at det godt kan være, at regeringen har haft lange og indgående vurderinger af spørgsmålet om folkeafstemningens formulering af spørgsmål, der skal tages stilling til, oplysningsmateriale osv., men det har folketinget ikke. Folketinget fik først regeringens – synes vi – meget tendentiøse forslag den 28. januar. I dag skriver vi den 30. januar. Forud for det har der ingen forhandlinger – imod al sædvane og god skik her i huset – været om et så usædvanligt skridt som en vejledende folkeafstemning. Om dette spørgsmål om at finde en fælles holdning har der i modsætning til al skik og brug her i huset ingen kontakter og forhandlinger været fra regeringens side med folketingets partier.

Derfor kan det ikke komme bag på nogen og slet ikke på statsministeren, at folketinget bruger førstebehandlingen, som har været dets første lejlighed, til netop at diskutere de vigtige spørgsmål om tidspunkt, om formulering af spørgsmålet og om det materiale, der skal sendes ud. Jeg opfordrer regeringen meget til ikke at drive denne sag igennem med én stemmes flertal – og jeg forstår, at som